



KRĀSLAVAS VĒSTIS

NR. 7 2003. GADA JŪNIJS

KRĀSLAVAS NOVADA DOMES INFORMATĪVAIS BILETENS

Krāslavai – 80



V. Krāslavietis

Krāslavai

Tā kā šķemba manā sirdī
Dzili guļ un sāp tur viņa
Tā ir mūsu bārenīte,
Tā ir mūsu Krāslaviņa.

Svēta, svēta ir šī rēta –
Labāk lai tā nesadzīst:
Liktens mani nolādējis
Tālu prom no tevis klīst.

Sāp man tas, ka savu dzīvi
Atdot tev es nevarēju.

Tā nebija mana vaina:
Izšķīra mūs ugunsveji.

Ugunsveji, ugunsveji
Pāri nodarija mums.
Tie, kas toreiz nāvi sēja,
Lai nu mīlestību sēj.

Ai, Krāslava, Krāslaviņa –
Tā kā šķemba manā sirdī
Dzili guļ un sāp tur viņa –
Manā pirmā mīlestība
Un vienīgā tu, Krāslaviņa.

Likums par pilsētas tiesību piešķiršanu Krāslavas miestam.

1. Krāslavas miestam, Daugavpils apriņķi, pastāvošās robežas piešķirt pilsētas tiesības, attiecinot uz to pilsētu nolikumu un citus attiecīgus likumus un noteikumus, un atdalot to no vietējās aprīņķa pašvaldības vienības.

2. Visas šīs pilsētas robežas pastāvošās ielas, ceļus un laukumus atzīt par tādiem, kuri atrodas vispārīgā lietošanā.

3. Pilsētas domes locekļu skaitu noteikt uz 20.

Rīgā, 1923. gada 16. aprīlī.

Valsts Prezidents J. Čakste

Cienījamie pilsētas iedzīvotāji!

Krāslavas novada domes vārdā apsveicu Jūs svētkos – Krāslavas pilsētas astoņdesmitajā gadadienā. Krāslava ir neatdalāma no mūsu dzimtenes - Latvijas. Tās gadu simtiem ilgā vēsture cieši saistīta ar krāslaviešu likteņiem, ar tiem, kuri vienmēr vēlējās redzēt savu mazo pilsētu, Latgali, Latviju brīvu un laimīgu. Bet šajā dzīvē daudzas liecas nav atkarīgs no cilvēka gribas. Krāslava bieži ir bijusi kara krustugunis un izturēja tikai pateicoties cilvēku ticībai, gribasspēkam un cerībai.

Pēdējā laikā gan Latvijā, gan Krāslavā notiek pārmaiņas. Uzsāka darbu jauni uzņēmumi, rodas jaunas darba vietas. Šūšanas fabrikā «Nemo» strādā piecīmēt cilvēku. Uzņēmuma produkciju pazīst gan Latvijā, gan ārzemēs. Lielākais Latgales kokapstrādes uzņēmums «Krebsar» ir pazīstams ne vien Eiropā, bet arī aiz okeāna - ASV. Ir atdzimusi linu rūpnīca. Šodien «LaKraLini» produkcija tiek piegādāta Lietuvai, Francijai, bet tuvakājā nākotnē arī Vācijai. Šo uzņēmumu vadītāji - I.Menščikovs, J.Kriviš, S.Zakrevskis - domā par tālāko savas darbības attīstību, kas pilsētai nāks par labu. Jāmin arī centrālās rajona slimnīcas galvenā ārsta, novada domes deputāta A.Jevtušoka vārds. Mūsu acu priekšā veselības aprūpes iestādes guva jaunu izskatu, modernu aparātu, kas, bez šaubām, veicinās kvalitatīvas medicīnas palīdzības sniegšanu.

Novada dome visādā veidā cenšas atbalstīt vidējā un mazā biznesa pārstāvju. Es esmu pārliecināts, ka izveidojot jaunu uzņēmumu «Krāslavas nami», siltuma piegādes problēma tiks atrisināta. Par piemēru var minēt privatizēto firmu «Geka», «Dova», «Vaine», u.c. sekotām darbību.

Ikiens pilsētnieks redz pārmaiņas Krāslavā. Ir rekonstruēts ūdens piegādes tīkls, turpinās kanalizācijas sistēmas būvniecība, Jāņupītes tilta remonts, tiks turpināts ielu segumu remonts. Tie ir novada domes darba rezultāti Krāslavas pilsētas sociāli ekonomiskās attīstības programmā un pilsētas ģenplāna izpildīšanā turpmākiem desmit gadiem.

Mūsu pilsēta šķiet pievilcīga ne vien Latvijas uzņēmējiem, bet arī biznesmeņiem no Vācijas un Lietuvas. Perspektīva būtu tūrisma attīstība. Rastos jaunas darbavietas, ienāktu papildus naudas līdzekļi.

Krāslavai – 80! Ir saglabājušās vecās ēkas, kas joprojām glabā pilsētas noslēpumus, pāri visai pilsētai redzama Sv.Ludvika baznīca; Daugava tāpat kā senāk plūst un turpina nest cauri gadiem piecīru laivu – pilsētas ģerboni, cilvēku vienotības simbolu.

Mums ir jādzīvo šajā pilsētā, jāvairo labās tradīcijas, jāveido ģimenes, jāglabā vēsture un vienmēr jāaatceras cilvēki, kuri ar saviem labajiem darbiem nesa Krāslavas vārdu pasaulē.

Milēsim savu pilsētu - tik senu un tik jaunu, milēsim laimē un nelaimē. Lai katrs, kas dzīvo Krāslavā, lepotos ar to.

Jānis Tračums,

Krāslavas novada domes priekšsēdētājs

Dārgie krāslavieši!

Lielo svētku ieskaņā pie Jums griešos es, Jānu vecais un sirmais dekāns Prelats Jāzeps Lapkovskis. Esmu kopā ar Jums strādājis 23 gads un gribu pastrādāt vēl garīgās dzīves labā. Kad mani nosūtīja uz Krāslavu, bija atiestu laiks. Stāstīja, ka uz Krāslavu braucia delegācijas mācīties, kā cīnīties pret baxnīcu. Bet ierādījās, Krāslavā bija mierīgi.

Mēs saprotam, ka cilvēki grib mieru, satīcību un mīlestību, ko arī cīnīties dāvāt dievkalpojumos.

Dārgie krāslavieši! Kas pārdzīvots, tas pārdzīvots, bet kas gaida nākotnē, tas ir tikai Dieva zīmā. Dārgie mani garīgie bērni, esiet vienmēr pie Jēsus Kristus – dzīvibas avota. Lai Dievs jās svētē, lai jums līdzās ir vissīciņi un labīvīgi cilvēki.

Gribētos pateikties visiem cilvēkiem, organizācijām, pašvaldības darbiniekim, pilsētas galvenajiem pārstāvjiem baxnīcām.

Lai zel Krāslava un krāslavieši!
Sv. Ludvika Romas katoļu baxnīcas dekāns Prelats Jāzeps Lapkovskis

Dārgie Krāslavas iedzīvotāji! Lai Krāslavas astoņdesmitā gada jubileja norit satīcību un mīlestību!

Krāslava vienmēr bija mājas daudzu tautību cilvēkiem. Tā ir pilsēta, kas apkopo sevī vairākas senas konfesijas. Tīcīgie faudis vienmēr bija mierītīgi, cīnīja vecākus un tūviniekus, glabāja tīcību. Dzīvē viņus vadīja Dieva likumi un sārtaspiņa.

Gribētos novērtēt, lai caur mūsu sirdīm pāsauļi izplatītos labklājība un miers, kas valda pie mums, kā pateicība par vissīciņu svētajai tīcībai, kopīkās likumu ievērošanai pilsētā.

Apsveicu visus pilsētniekus, ciemīkus un vadītājus Krāslavas pilsētas astoņdesmitā jubilejā.

Pilsētnieks, parīkīcīgās draudzes baxnīcīgums ierejs Aleksandrs.

Apsveicam!
Katrai pilsētai ir kas īpašs, ar ko lepoties:

vienai tie ir kultūras pieminekļi, citai – grandizi, oziņa bixnesa projekti, vēl kādai – lietiskas tūrisma un alpītās vietas. Svarīgi ir tas, ka Krāslavai ir sīrs, kas pukst jau 80 gadus.

Mainījūsies ir lauki, cilvēki, valdības un tīkumi, bet Krāslava ar saviem dabas brīnumiem, saviem exerīem un spējēm, savām ūsurajām ielinām ir palikusi tā pati, kas bija daudzus gados atpakaļ. Vienīgi laika gaitā tā ieguvusi nedaudz citādu veidolu. Un tas ir labi! Tā ir jābūt, jo tikai mainībā un ixaugsme ir spēks.

Tajā jubilejas reizē gribētos novērtēt katram krāslavietim, lai mīl un sandzīvīgi savu pilsētu un, ja dzīves ceļi aizved kaut kur tālu pasaule, lai ir priekā atgriezties vieta, kur vienmēr gaidīs – sejāja un mainīgajā pilsētā Krāslava.

Ludzas pilsētas domes vārdā – domes priekšsēdētāja Valentina Lazovska

Krāslavai un krāslavieši!
Sveicam pilsētas jubilejas svētkos!
Lai spētu mīlestību nest, kur naids,

Lai nestu patiesību tur, kur maldi.

Lai dotu cerību, kam izmisums

Un tumsā spētu gaismu atklāt.

Lai skumjās prast prieku sēt

Un visus saprast visiem palīdzēt.

Latgales avīzes "Viešajā" vārdā galvenais redaktors Uldis Bulavas

Krāslavas novada domes Priekšsēdētāja Jānis Tračums.

Godātai Tračuma kungs –
Lai sān dienu Krāslavas iedzīvotājai apjomā
pēcētu 80 gadu jubileju.

Mūsu Tēvs, Lāčplētis Kara Orduna Lāva kiris –
Oskars Apurniks, pilnības attīstībā izvēlējās sāns
spēku gadus ja nākutu nākūs baxnīcas bītā politiskā pārmai-
ņa un otrs darbi iepriekš 50 okupācijas gados, tad mū-
sas ģimene būtu joprojām Krāslava.

Pielītai un tās radībāi novēlam, tēzīmes mīle-
tību, joda pītai un apjaunoju gan materieli gan garīgi.

Patusē cīņā Apurniķa mitas
Ināra Apurniķe Bur
Māra Ēriciņa
Aija Švāde

Ievērojamie krāslavieši

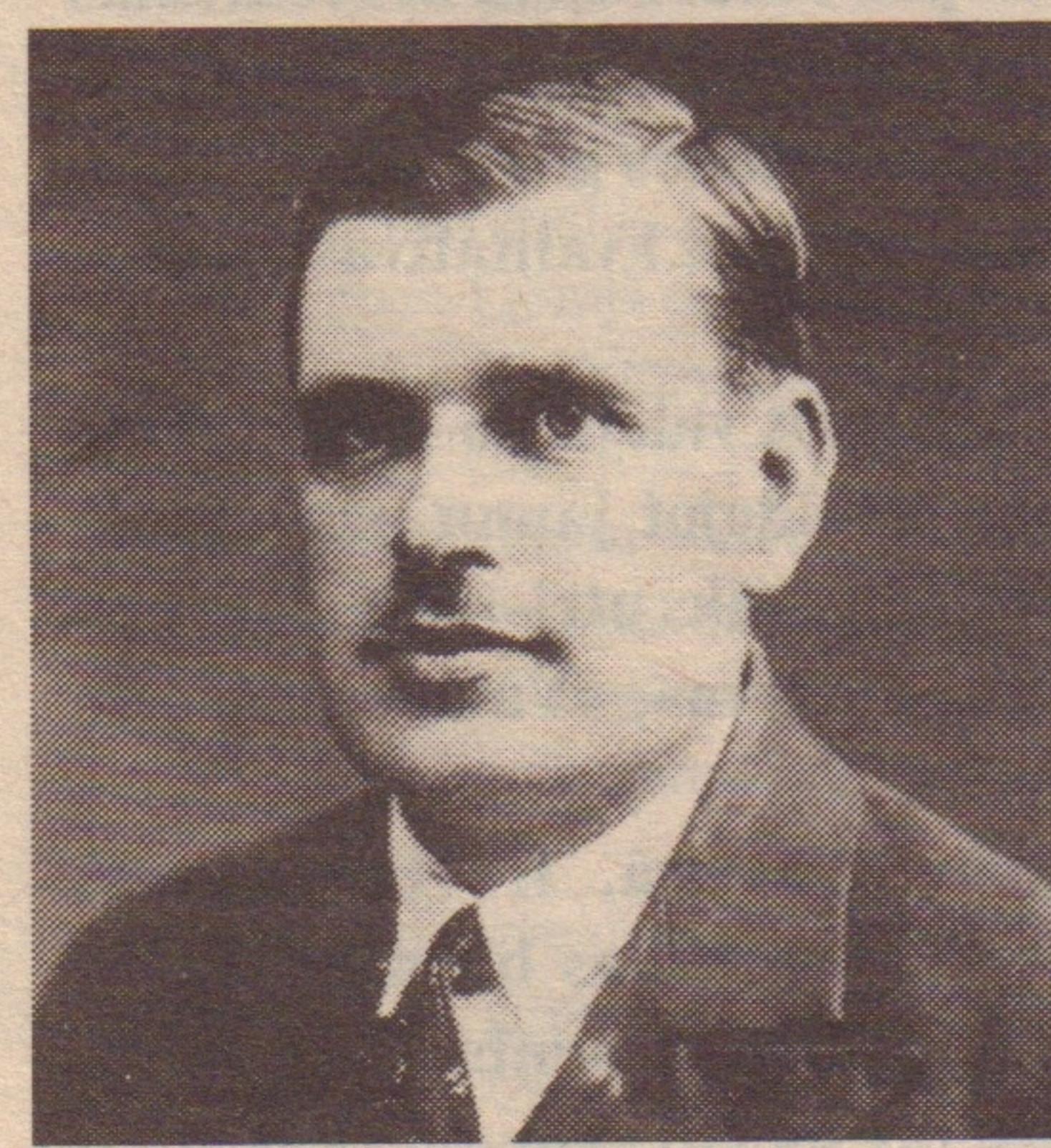
Pirmie pilsētas galvas



Lucians Gžibovskis



M. Rabinovičs



Otto Drusts



Antons Ruskulis



Rajona centrālajā bibliotēkā ir iespēja aplūkot izstādi, materiālu apkopojumu par mūsu pilsētu. Vieņa izstādes daļā var aplūkot sevī ietver dailliteratūru un publicistikas žanra literatūru, žurnālu un avīzu rakstus, krāsainus prospectus par brīnumaini skaisto dabu Krāslavā un tās apkārnē. Otrajā izstādes daļā ir piedāvāti materiāli par Krāslavas vēsturi, māksliniekim, rakstniekiem, dzejniekiem, zinātniekiem, dzimušiem Krāslavā.

Ekspozīcija ir veltīta Krāslavas astoņdesmitajai jubilejai.

Bibliogrāfs
Eleonora Zaščerinska

Pirmā pasaules kara rezultātā iedzīvotā skaita Krāslavā stipri samazinājās. 1920. gadā tajā dzīvoja tikai 3564 cilvēki, no kuriem 372 bija latvieši, 1446 ebreji, 794 baltkrievi, 500 poli, 343 krievi. Krāslavā atradās 806 dzīvojamās ēkas, no kurām 121 kara laikā tika norāsta.

Miesta, vēlāk pilsētas pašvaldība galvenās pūles veltīja kara sekū likvidēšanai. Tika nodinītā latviešu ģimnāzija, trīs pamatskolas. Krāslavā darbojas aptieka, strādāja divi ārsti. Sāka darboties vairākas biedrības un sabiedrības:

1923. gada 16. aprīlī Latvijas Valsts prezidents Jānis Čakste parakstīja likumu par pilsētas tiesību piešķiršanu Krāslavas miestam.

Pirmais Krāslavas pilsētas (pirms tam miesta) galva 1922.–1926. gadā bija Luciāns Gžibovskis (1891.–1971.)

1927.–1932. gadā pilsētas galva bija Moisejs Rabinovičs (1882.–1941.). Vēl 1922. gadā būdama Krāslavas galvas vietnieks, viņš aktīvi iestājās par pilsētas statusa piešķiršanu Krāslavai. Moisejs Rabinovičs ir Krāslavas ģerboņa autors – sudraba laiva ar pieciem ariem uz zilā fona.

1933. gadā par pilsētas galvu kļuva Otto Drusts (1897.–1933.). Taču jaunā slimība izdzēsa šī cilvēka dzīvību pašā spēku briedumā.

No 1934. līdz 1940. gadam par pilsētas vecāko strādāja Antons Ruskulis. A. Ruskulis bija prasmīgs saimnieciskās dzīves vadītājs. Ja 1935. gadā Krāslavas



budžets bija 95220 lati, tad jau 1939. gadā – 128368 lati, pie tam ieņēmumi par 12788 latiem pārsniedza izdevumus.

1940. gadā 16. jūnijā Daugavpili notika Dziesmu un deju svētki. Šie bija pēdējie Dziesmu svētki brīvajā Latvijā.

1941. gadā 17. jūnijā Latviju okupēja Padomju Savienības sarkanās armijas daļas. 18. jūnijā no rīta krāslaviešus pamodināja līdāšinu skalas rūkoņas.

Legalizēja komunistisku partiju. Krāslavas bijušie komunisti pagrīdniki iestājās propagandas pasākumos.

1940. gada 15. jūlijā visā Latvijā notika Saeimas vēlēšanas. Piedalīšanās vēlēšanās būtība bija obligāta. Balsot varēja tikai par Darba tautas bloku.

no literatūras tika izsvītroti vairāki Latviesu rakstnieku un dzejnieku vārdi. Ieviesa jaunus priekšmetus: PSRS kontītūciju, PSRS vēsturi.

1940. gadā 28. septembrī pilsētā bija liels satraukums. Centrā un ģimnāzijas parkā bija uzlīmēti pretpadomju uzsaukumi. Desmitos no rīta divi čekisti apcietināja četrus ģimnāzistus: E. Čužānu, A. Stikutu, J. Pauliņu un A. Grizānu, kurus pēc tam (izņemot A. Grizānu) aizveda uz Daugavpils cietumu. Daugavpils cietumā E. Čužānu bija vienā kamērā ar Arturu Aparnieku, Lāčplēša kara ordeņa kavalieri. To vidū bija arī Krāslavas pilsētas galva Antons Ruskulis ar sievu Evi, kuri izsūtījumā gāja bojā. Reizē ar vecākiem izsūtīja arī bērnus. Loti daudz no Sibīrijas neatgriezās.

1941. gadā 30. jūnijā, pirms sarkanās armijas atkāpšanas, Krāslavas katolu baznīcā agri no rīta tika apcietināti baznīckungi Vitālijs Paškevičs, Sigismunds Tabore un sakristiāns O. Vilmanis. Viņus aizveda uz milicijas ēku, kur spīdziņāja. Iedzīvotāji dzirdēja vaidus, kliezdienušus, šāvienus. Pēc Padomju karaspēka aiziešanas no pilsētas, garāžā pie milicijas ēkas krāslavieši atrada trīs līkus, tīkai nedaudz apbērtus ar zemi. O. Vilmani apbedīja pilsētas kapos, V. Paškevičs – pie baznīcas, bet Francijas pilsoni S. Tabore – Pustījā, kur viņš baznīcā nokalpoja 20 gadus.

1941. gadā 4. jūlijā agrā rītā vienu okupācijas varu nomainīja otra – vācu fašistiskā iekārta.



Arturs Aparnieks

Lāčplēša kara ordeņa kavaliera pulkvežleitnanta Artura Aparnieka dzīve bija gandrīz 20 gadus saistīta ar Krāslavu. Arturs Aparnieks dzimis 1896. gadā 25. februārī tagadējā Gulbenes rajona Beļavas pagastā. 1915. gada maijā brīvpriktīgi iestājies Nikolaja kara inženieru skolā, pēc kurās beigšanas no 1916. gada janvāra dienējis Rēveles jūras cietoksnī kā inženieru karaspēka virsnieks. 1917. gada maijā pārcelts uz Savaspēroles cietoksnī jūras minu bataljonu. Piedalījās cīņā pret lielniekiem Krimā, cīnījies Ukrainas hēltmaņa Skoropadovs karaspēkā. 1918. gadā Arturs Aparnieks atgriezās Latvijā, bet rudeni iestājās krievu Ziemeļarmijā Judenīca spēkos, dievēja Bulaka - Balahoviča apvienotās grupas operatīvajā stābā. No kurienes pārgājis uz Igaunijas armiju, kurā palīcis līdz 1919. gada aprīla beigām. 5. aprīlī viņš cīnījies par Gdovas iemēšanu. Bijā apbalvots ar Vladimira IV šķiras un Jura IV šķiras ordeņiem, Igaunijas Brīvības krustu.

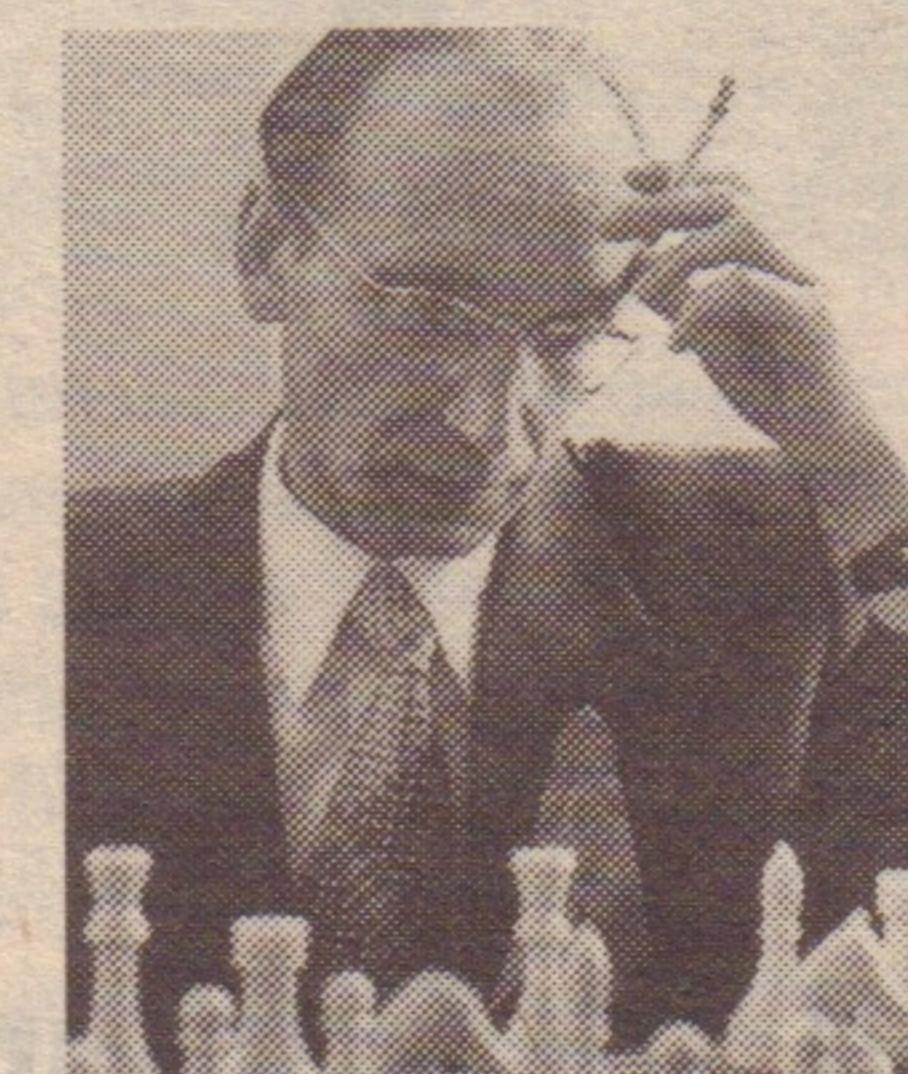
Par brīvības cīņām Arturs Aparnieks 1920. gadā tika apbalvots ar Lāčplēša kara ordeni (Nr. 430).

Pēc atvainojājuma no armijas 1922. gada februārī A. Aparnieks neilgu laiku strādāja Iekšlietu ministrijā, tad pārcēlās uz Krāslavu, kur veiksmīgi vadīja Lejas (Lielas) ūdensdzirnavas, kurā viņam tika piešķirts kā Lāčplēša kara ordeņa kavalierim. 1940. gada vasarā Valsts Prezidents Kārlis Ulmanis iecēla Artūru Aparnieku par Latgales kara apgabala priekšnieku. 20. augustā A. Aparnieks tika apcietināts un vēlāk ar Baltijas Sevišķā tribunāla lēmumu notiesāts uz 10 gadiem. 1953. gada aprīlī A. Aparnieks tika atbrīvots no ieslodzījuma un līdz 1956. gada jūnijam atradās izsūtījumā Krasnojarskas novada Ziemeļjeņisejskā. Atgriezies Latvijā strādāja par būvinēniem. 1966. gada 27. jūnijā viņš ieradās Kalifornijā bet 20. augustā satika savu sievu Mildu no kurās bija šķirts ilgus 26 gadus.

1968. gada 15. maijā Sanfrancisko pārstāja pukstē Artura Aparnieka sirds. Viņš tika apbedīts Latviju kara invalidu Brāļu kapos Katskiju kalnos pie Nujorkas.

«Šīs spīdzīnāšanas un vispār izsūtījuma elli spēju pārdzīvot tikai tāpēc, ka tīcu katrā cilvēka iepriekš noteiktajam liktenim. Sakoncentrēju visu gribasspēku un apnēmos izturēt, sakot nonpratināšanās tikai patiesību. Esmu fiziski salauzts, bet nekad garīgi. Visgrūtākais brīzoks Sibīrijas vergu nometnē spēku man deva trīs cīņas: ka vēl redzēju Latviju, savus piederīgos un ka Latvija atgūs brīvību. Divas no šīm tīcībām ir jau piepildījušas, nešaubīgi tīcu, ka piepildīsies arī tā – Latvija reiz būs brīva,» apliecināja Arturs Aparnieks.

V. Gekīšs, Krāslavas vēstures un mākslas muzeja direktors



Triju Zvaigžņu ordeņa kavalieri

Konstantīns Makņa.

Dzimis 1935. gadā 26. maijā.

No 1968. gada K. Makņa sāka strādāt rajona avīze «Komunisma ausma», no 1971. gada ir tās redaktors. 1989. gada K. Makņas vadībā avīze kļuva par jaunās, neatkarīgās Latvijas valsts aizstāvī. 1989. gada 2. decembrī vecco avīzes nosaukumu nomainīja jaunais «Ezeremēx». Par ieguldījumiem Latvijas valsts atjaunošanā 2000. gadā K. Makņam piešķirta Triju Zvaigžņu ordeņa Zelta goda zīme. K. Makņa mira 2002. gadā 26. maijā. Viņš apglabāts Krāslavas pilsētas kapos.

Edmunds Gekīšs.

Dzimis 1934. gada 18. novembrī. No bērniņas viliņāja skaistuma un radošās darbības tiekšme. No 1959. gada līdz 1977. gadam ir Krāslavas kultūras nama direktors, vairāk nekā 40 gadus nostrādāja kultūras biedrību atdzīšanā – latviešu, poļu, krievu, baltkrievu, ukraiņu. E. Gekīšs aktīvi piedāļās pilsētas kultūras un sabiedriskajā dzīvē. Trešās Atmodas laikā E. Gekīšs sniedza vislielāko atbalstu nacionālo kultūras biedrību atdzīšanā – latviešu, poļu, krievu, baltkrievu, ukraiņu. E. Gekīšs palīdzēja atjaunot luterānu konfesijas baznīci. 1997. gadā Valsts prezidents G. Ulmanis Rīgas pilī pāsniedza E. Gekīšam Triju Zvaigžņu ordeņi par nopelnīem Latvijas labā.

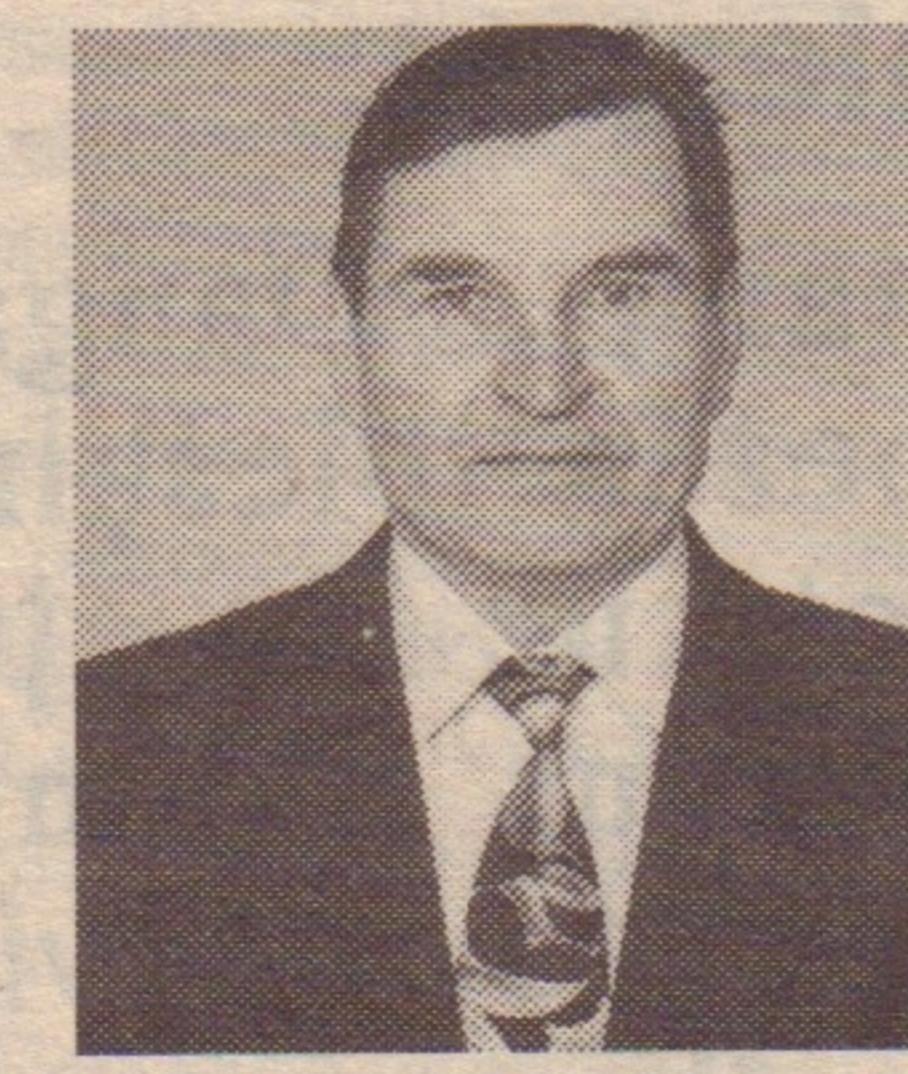
Pēteris Koroševskis

Dzimis 1940. gadā Krāslavas rajonā. 1968. gadā pēc Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas veterinarās fakultātes absolūvēšanas sāka strādāt padomju saimniecībā «Ezernieki».

No 1973. gada strādāja kolhoza «Borec» par valdes priekšsēdētāju, pēc tam par kolhoza «Skaista» valdes priekšsēdētāju.

1990. gada P. Koroševskis tika ievēlēts par Latvijas PSR Augstākās Padomes deputātu. 1990. gada 4. maijā Pēteris Koroševskis vienīgais no Krāslavas rajona ievēlētājiem deputātiem balsojā par Latvijas neatkarību. 1991. gada 21. augustā balsojā par konstitucionālo likumu «Par Latvijas Republikas valstisko statusu».

2000. gada 15. februārī par nopelnīem Latvijas labā Pēteris Koroševskis iecelts par Triju Zvaigžņu ordeņa komandieri.



Krāslavas novada domē

2003. gada 20. maijā

Sēdes darba kārtība:

PSIA «Krāslavas Siltums» jautājums.

Jautājums par karstā ūdens padeves apturēšanu.

Jautājums par pārvaldības brīvo dzīvojamo fondu.

Jautājums par inventarizācijas komisijas izveidošanu Krāslavas DzSU un SIA «Krāslavas Siltums».

P/U «Krāslavas Viesnīca» jautājums.

Jautājums par bērnu imunizācijas programmas izpildi Krāslavas pilsētas izglītības iestādēs.

Nedzīvojamās telpas statusa piešķiršana.

Jautājums par telpu grupu adresu sarakstu.

Izmaiņas pašvaldības policijas nolikumā.

Krāslavas pagasta teritorīlās vienības valdes jautājumi.

Jautājums par zemesgabalu iedalīšanu nomā.

Jautājums par ēku numerāciju.

Līgumu apstiprināšana.

Jautājums par privatizācijas sertifikātu atgriešanu.

Pamatlīdzekļu noņemšana no bilances.

Jautājums par pieraksta anulēšanu.

Dzīvokļu jautājumi.

Rīkojumu apstiprināšana.

Jautājums par zemesgabala iedalīšanu nomā.

Iedalīt nomā uz 5 gadiem zemesga-

balu Krāslavā, kopējā platība 3000 m². Līgumu apstiprināšana

1. Apstiprināt 02.05.2003. līgumu par zālāju uzturēšanu (applaušanu) Krāslavas pilsētas zaļajā zonā.

2. Apstiprināt 14.05.2003. līgumu par skatuves, gaismas un skānas aparatūras uzstādišanu koncertam.

Par pamatlīdzekļu noņemšanu no bilances

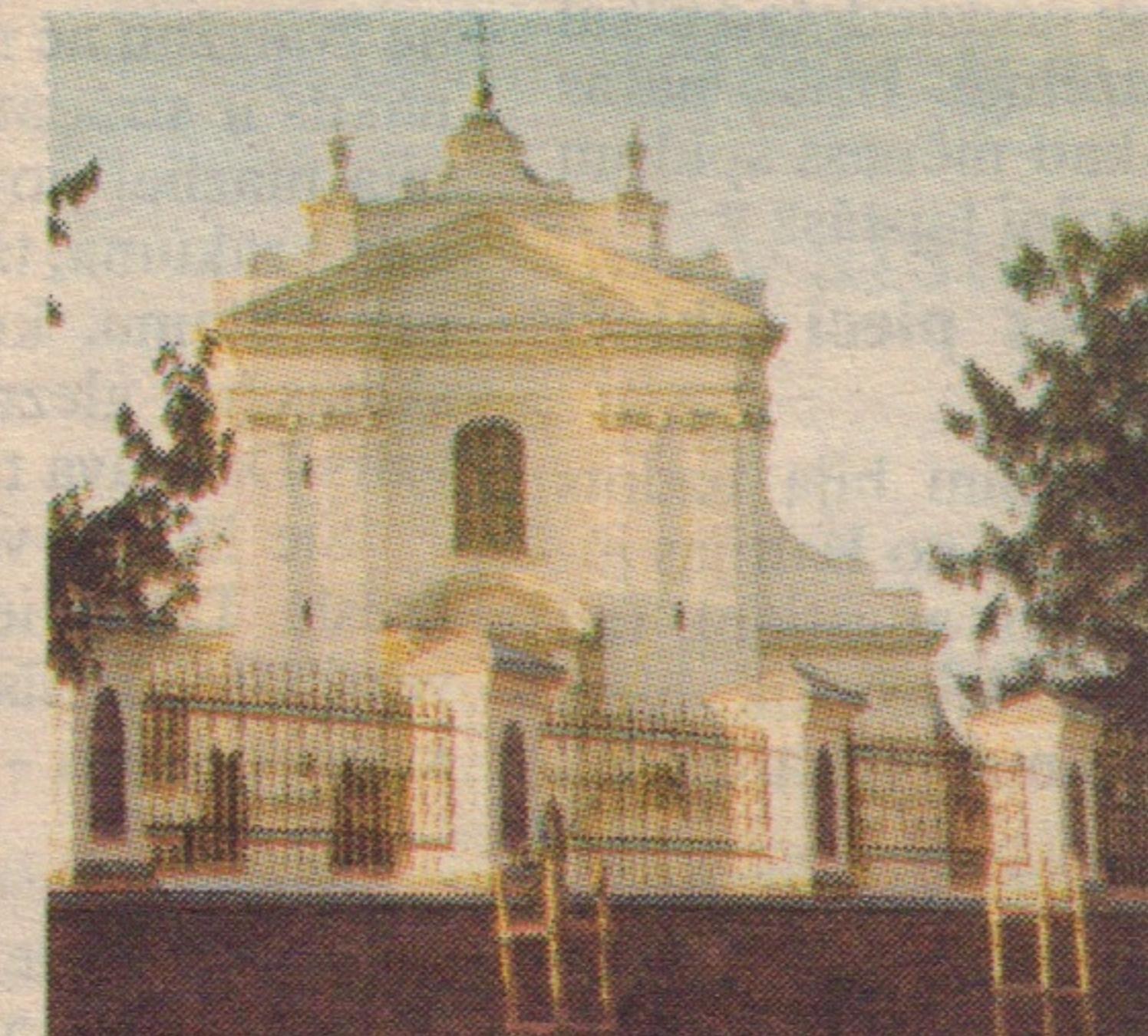
1.Sakarā ar privatizācijas procesa pabeigšanu, domes finansi nodalai noņemt no uzskaites un nodot ēku Pārceltuvēs ielā 14, Krāslavā.

Atceroties savu tēvu Luciānu Gžibovski

Pirmā Krāslavas pilsētas galvas Luciāna Gžibovska meita Valentīna - Vanda Sosnovska (Gžibovska) pašlaik, būdama pensijs, dzīvo Krāslavā. Par sevi stāsta, ka ir beigusi ģimnāziju tepat Krāslavā, pēc tam bija izvesta spaidu darbos uz Vāciju, vēlāk atgriezās atpakaļ. Tad strādāja Rīgā, skolā, apmēram divus gadus, vēlāk pārgāja strādāt uz bibliotēkām. Vīrs Kazimirs bija skolotājs. V. Sosnovska ir divi dēli, abi ir inženieri celtnieki, kas pašlaik dzīvo Rīgā. Ir arī mazbērni: trīs meitenes un viens puika. Bērni bieži apciemo V. Sosnovsku.

Valentīna Sosnovska stāsta, ka viņi kopš četrām paaudzēm ir saistīti ar Krāslavu. Par pirmo Krāslavas galvu Luciāns Gžibovskis bija no 1922. – 1926. gadam. Tas bija drīz pēc kara darbības pārtraukšanas. «Viņam patika stāstīt par tā laika Krāslavu,» saka V. Sosnovska, «Pēc viņa stāstījumiem varēja spriest, ka pilsēta bija ļoti nopostīta. Visur rēgojās drupu kaudzes, ēkas nodegušas, tilti un ceļi pagalam. Iedzīvotāji līdusi. Lielis daudzums bija atkauju un vientoļu sieviešu ar bērniem. Darba bija daudz. Vajadzēja atjaunot, celt no jauna, sakopt pilsētu, sniegt palidzību trūkumcietējiem un dot darbu bezdarbniekiem. Mans tēvs bija būvdarbu speciālists, kā arī kora studēja Pēterburgā Kadetu korpusa akadēmijas Cetniecības nodaļā. Viņš pats zīmēja plānus, pats vadīja darbus. Sāka atvērt skolas. Vajadzēja atrast piemērotas ēkas, izremontēt, aicināt darbā skolotājus, ārstus un daudzus citus speciālistus. Kurus savukārt vajadzību nodrošināt ar dzīvokļiem. Iedzīvotājiem vajadzēja dot darbu. Vīrieši, kam bija zirgi veda būvniecībā nepieciešamos materiālus. Sievietes kļuva par tirgus un ielu slaučītājām, apkopējām skolās un citās iestādēs. Mans tēvs bieži runāja arī par tirgotājiem un lūdz, lai pamērī darbā kādu sievieti. Pavisam bezpalidzīgiem pilsēta deva pabalstu.»

Zem svētā krusta



No seniem laikiem Krāslava ir pilsēta, kurā dzīvo katoļi, pareizticīgie, venticībnieki un luterāni. Dažādu konfesiju pārstāvji tie vienam Dievam, cenšas sekot kristiešu morāles normām. Svētku un atceres dienās pāri Krāslavai skan dievnamu zvanu skaņas. Dievnamis ir tā vieta, kur cilvēks iet gan

Krāslavas novada dome sirsniņi sveic jubilārus – cienījamos Valiju Degtņi, Jefrosiju Sokolovu, Jevdokiju Šīlvāni, Krēderu Lāčplēsi, Pavliku Vasiliju Krāslavas astoņdesmitajā gadadienā. Šis datums sakrīt ar Jūsu astoņdesmit gadu jubileju, Jūsu dzīve nebija viegla, kopā ar pilsētu pārdzīvojāt kara gadus, represiju laiku un sagaidījāt dienu, kad Latvija atguva neatkarību. No visas sirds novēlam Jums labu veselību un ilgus dzīves gadus.

Krāslavas novada domes priekšsēdētājs
Jānis Tračums

Kad katru nakti sapnī Krāslavu redzēju...

Krāslavā dzīvo cilvēki, pilsētas vienaudži. Jevdokijai Šīlvānei pēc dažiem mēnešiem apritēs astoņdesmit gadi. Liktenis viņai dāvāja ganskaitus, gan sāpu pilnus brižus. Bija iespēja dzītot Vācijā vai Amerikā, bet par to vēlāk.

Nāca represiju laiks. Jaunos krāslaviešus pulcināja kopā, lai izsūtītu spaidu darbos. Arī Jevdokija bija viņu rindās. Kad viņu veda cauri visai pilsētai, vēl reizi varēja apskatīties un iemūžināt savā atmiņā: katru māju, koku, katru sīkumu, kas bija pazīstams un sirdij tuvs no bērnības gadiem.

Jevdokijas, 18 gadus jaunas sievietes no venticībnieku ģimenes, pagātnē palika bērnība, vecāki, brāļi un māsas, dzimtās mājas un Krāslavu. Bet nākotne? Bija tikai bezgalīgas bailes un neziņa.

Par viņas dzīvi un ciešanām svešajā zemē var stāstīt daudz... Par to, kā viņi gaidīja deportāciju, par to, kā bezgalīgi garā vilcienā liellopu vagonā, viņus veda uz rietumiem, kā «vergu tirgū» noritēja «ostarbaitei» sadale darbam fabrikās un rūpniecības. Par laimi viņu izvēlējās godprātīgs cilvēks – mužnieks. Saimniecībā nācās daudz strādāt no agrārītā līdz vēlām vakaram, bet viņu dzīves apstāklī bija pieņemami un daudz labāki kā citiem.

Es palūdzu Jevdokiju atcerēties savu bērnības Krāslavu. Un viņa uzsāka stāstījumu par kaimiņiem, par vecajām ēkām, par skolas laiku, padavītu ģimnāzijā. Ik pa brīdim viņa atcerējās to laiku, kas tika pavadīts svešumā. Cilvēki mēdz aizmirst ne patikamos brižus savā dzīvē, bet no pagātnes nevar atteikties, tā paliek ar mums vienmēr.

«Jūs interesē kāda bija Krāslava? Manās atmiņās ir palicis viens ceļš

līdz slimnīcīai, kas ved gar venticībnieku dievnamu, otrs – līdz Romas katoļu baznīcīai un trešais – līdz Daugavai. Brīvā laika, lai pastaigātos pa pilsētu, man nebija, vajadzēja strādāt dārzā, ganīt govis. Laiks ir izmainījis Krāslavu, bet Augustovka palika kā iepriekš, te es zinu katru māju, varu nosaukt visus kaimiņus.

No Vācijas celš mājup bija ilgs gandrīz mēnesi. Ar triju četru dienu ilgam pieturām. Lai sagādātu ēdienu mēs rakām kartupeļus, bet vienreiz izdevās salatis kīršus. Pārtikas mums deva maz, maizes šķēlīti un konservu bundžiņu divām dienām. Kad iebraucām Daugavpili, tur vien Latvijas iedzīvotājiem vajadzēja izkāpt. Uzreiz gajām uz tirgu, kur satiku pirmos pazījas, gurķu tirgotājus. Beidzot arī tiku Krāslavā, skatos māte pie mājām gana govi... Es domāju, ka sirds no uztraukuma apstāsies. Māte ilgi mani skatījās, nevarēdamā noticēt tam, ka viņas meita ir dzīva, tēvs, ieraugot mani, zaudēja samānu. Vecāki mājās uzklāja galdu. Skatījós uz mielastiem un sapratu, ka nevar daudz ēst, jo ceļa laikā organismi bija stipri novājējis. Sāku ēst nelielām porcijsām. Lūk, tā es arī atgriezos mājās. Izglītības man nebija, strādāju gan par sētnieku, gan par aukli.

Vēl viens notikums, ko es vēlētos pastāstīt.

Es biju mājās, pie manis atnāca cilvēks un teica, ka jājet uz VDK. Es uzposos un gāju viņam blakus, bet viņš pateica, ka jājet ceļa otrajā pusē, lai jaudis nedomā, ka esmu arestēta. Es to gan neizdarīju, bet panēmu viņu pie rokas, tā mēs arī gājām. Kabinetā priekšnieks palūdzīza mani apsēsties un lūdza izstāstīt par iesniegumu, ko esmu it kā rakstījusi, lai paliku uz dzīvi Vācijā.



Mani pārpēma dusmas, sāku jautāt, kādū iesniegumu es rakstīju? Gribējās redzēt to, kas neeksistēja. Viņš saprata, ka mani iebiedēt neizdosies un atstāja mierā. Ko gribēja, līdz šim laikam nezinu. Ne Vācija, ne kāda cita valsts man nav vajadzīga, kad katru nakti sapnī redzēju Krāslavu. Kaut arī piedāvāja palikt Vācijā vai arī varēju pārcelties dzīvot uz Ameriku. Bet es to negribēju. Cilvēkam svešumā ir grūti, nav atbalsta, nav tuvu cilvēku. Es gribēju nokļūt mājās, visu laiku lūdzu Dievu, lai apzēloju un izglābj. Varbūt tāpēc paliku dzīvā.

Kad mūs veda prom uz Vāciju liellopu vagonā, mēs stāvējām durvis, un visi krāslavieši dziedāja:

«Прощай, Краслава, город

славный!

Еще прошай ты, Лендина трактир! Еще прошай, подруга дорогая, Может быть мы больше Не встретимся с тобой...»

Jevdokija dziedāja pārsteidzoši jaunā un skanīgā balsī. Bet laika gaitā neizblāvojusās acīs saskrēja asaras.

Grigorijs Gontmahers

Autora foto

tiesībām var nosaukt par cilvēku, kurš jau daudzus gadus strādā pie Krāslavas vēstures fotofiksēšanas.

Grāmata iespiesta Rēzeknes tipogrāfijā «Latgales druka» 500 eksemplāru lielā metienā. Droši var apgalvot, ka pēc neilga laika tā kļūs par retumu.

Grāmata izdota par Krāslavas novada domes finansiālajiem līdzekļiem un tās vadības tiešo atbalstu.

«Varavīksnes» avīzes numurs

Kārtējais skolas avīzes numurs «Varavīksne» gandrīz pilnībā ir veltīts Krāslavas astoņdesmit gadīem. Avīzē apkopotos materiālus sagatavoja skolas audzēkņi. Lasiņiem ir iespēja iepazīties ar skolēnu pārdomām par Krāslavu un tās nākotni. Lasot šo avīzi var redzēt to, cik stipri jaunieši mil Krāslavu, labi izprot esošās problēmas un ir lepni par savu pilsētu. Avīzi izsniedz vienā klasē. «Varavīksne» redaktore ir krievu valodas un literatūras skolotāja Nadežda Grebelkina.

Mana Krāslava

Mana Krāslava ir maza pilsētiņa, kura šogad svinēs 80 gadu jubileju. Tā ir tik zala ainavām bagāta, bet noteikti provinciāla vieta, kur man liktenis lēma pavadīt savu bērnību.

Celjs, kas ved uz skolu pa sīkām ieliņām caur pagalmi, skolas ēka, kas paceļas pāri kalnam, kur vētrajā laikā vējš ir visstiprākais – tā ir

J.Lavrentjeva

Es gribētu uzdzīvināt savai pilsētai...

Savai mazai pilsētai es gribētu uzdzīvināt kādu gudru, uzņēmīgu cilvēku, kurš spētu atjaunot rūpniecības Krāslavā un izdarīt visu nepieciešamo, lai Krāslava būtu skaista un interesanta pilsēta.

N. Leonova

Es gribētu uzdzīvināt Krāslavai jauno moderno kinoteātri.

J. Lovins

Es gribētu, lai mūsu pilsētā būtu jauks atrakciju parks.

A. Antonovs

Ja man būtu lieks miljons, es uzdzīvinātu to Krāslavai, lai varētu restaurēt grāfu Plāteru pili un parku.

M. Karpušenko



Celš uz zinību pasauli

«Mirkļi šie svētie... Šurp vedušas pēdas
Pie Krāslavas gaismas un zinību pils.
Latgales pērle, tu spārnōtās vēdas,
Iedvesmu devi, kas ikdienu siltst.»
(P. Neikšāns)

Katrs skolēns, katrs skolotājs, katrs gads ieraksta kādu zīmi skolas vēsturē un tā turpinās. Šogad Krāslavas ģimnāzijai aprit astondesmit gadi. Varbūt kāds teiks, ka tas nav ilgs laiks. Bet ik viena sekunde, ik viena minūte pārdzīvota skolas uzdevumu risināšanā, mājasdarbu veikšanā, eksāmenu kārtosā gan audzēkņu, gan pasniedzēju dzīvē atstāj pārdzīvojumus. Skolas gadi ir tas laiks, kad skolēni sāk apzināties sevi, to, kas ir viņu spēkos, kopj savu valodu, savas interešes. Bez skolotāju atbalsta un palīdzības, tas nebūtu iespējams.

Krāslavas ģimnāzijas pirmsākumi ir meklējami 20. gadsimta sākumā...

Pēc Pirmā pasaules kara, agrārās re formas rezultātā, grāfu Plāteru īpašumus Krāslavā pārņem Valsts Zemes fonda.

1921. gadā Izglītības ministrija pieprasīja nomāt no Daugavpils aprīnķa Krāslavas muižas kultūrālo centru ar noliku atvērt mācību iestādi.

1922. gadā grāfu Plāteru pils telpas atzītas par piemērotām ģimnāzijas vajadzībām. Par skolas organizatoru ieceļts Ādams Reimanis.

1923. gada 1.jūnijā par Krāslavas valsts ģimnāzijas direktoriu ieceļ Valēriju Scili, bet drīz vien viņu pārceļ uz Daugavpili. Par direktoriu nozīmē Jāni Priedīti. Rudēni ģimnāzija atvēra 3 klases, kurās uzsēma 45 skolēnu.

Tā arī Krāslavas ģimnāzija uzsāk savu pastāvēšanu.

1925. gadā izveidojas 4 – klasiga humanitārā tipa ģimnāzija. Pirmais izlaidums notika 1926. gadā, ģimnāziju beidza 6 absolventi.

Tolaik mācību maksa skolā bija Ls 80 gadā. Skolā bija arī dažas atmaksas stipendijas. Pateicoties direktoriu gādībai, lauku jaunieši saņēma pabalstu.

Krāslavas ģimnāzijas pastāvēšanas gados skolas dzīvi skara gan prieku, gan bēdu pilni brīži. 1940. gadā sākās skolēnu un skolotāju «plauja». Pirmie upuri bija 1940. gada 28. septembrī: Edmunds Čužāns (mira lēģerī 1942. gadā), Antonijs Stikuts, Jāzeps Pauliņš tika arestēti. Aresti turpinājās līdz 1953. gadam. Ar to skolas zaudējumi nebeidzās. 1941. gada 22. septembrī apmēram 50 ebreju tautības skolēni un absolventi tika nosauti Krāslavas pievārtē, kur arī palika uz mūžiem. Tagad tur ir izveidota piemiņas vieta. Daudzi cieta represijas karā un pēckara gados, daudzi gāja bojā. 1944. gadā, baidoties no represijām, ap 50 Krāslavas ģimnāzijas absolventu un skolēnu devās bēgļu gaitās. Sev patvērumu viņi atrada tālajās valstīs: Kanādā, Anglijā, ASV, Austrālijā, Irānā, Šveicē, Izraēlā, Polijā, Vācijā. Līdz šai dienai Krāslavas ģimnāzijas pirmskara absolventi sauc skolu par gaismas pili. 1956. gadā visi tika reabilitēti, bet Latvijā sevišķi gaidīti nebija.

Padomju varas gados ģimnāziju pārveidoja par Krāslavas 1. vidusskolu.

1972. gadā skola no pils ēkas pārcēlās uz citām telpām Raina ielā. 1973. gadā ir piebūvēta skolas darbnīca. 1976. gadā uzcelta vingrošanas sporta zāle. 1981. gadā piebūvēta skolas ēdīnīca. 1988. gadā nodots ekspluatāciju skolas internāts. 1990. gadā ir piebūvēti divi mācību kabineti pie skolas darbnīcu korpusa.

1992./1993. mācību gadā sākumskolas klases aiziet uz bijušā bērnu dārza telpām Aronsona ielā 3. 1993. gadā tika at-

jaunotas skautu un gaidu organizācijas. Šo uzdevumu veica skolotājs Gunārs Jaipiņš.

1993. gada 17. maijā par godu skolas septiņdesmit gadu jubilejai atjaunoja Krāslavas ģimnāzijas nosaukumu. Tika izgatavots skolas karogs.

1998. gadā skola svinēja septiņdesmit pieci gadu jubileju. Kā dāvanu šiem svētkiem literārais pulciņš «Vārsma» pāsniedza ģimnāzijas dziesmu – himnu. Mūzikai uzrakstīja 1940. gada absolvents, tagad Bebrenes draudzes priešteis Stānislaus Čužāns.

2001. gadā skolā tika dibināta jauna tradīcija – skolas karoga svētki, kur tika apstiprināts Nolikums par skolas karogu un devīze: «Dari, virzi, īsteno!»

Pāslaik skolā darbojas radošs un labi sagatavots skolotāju kolektīvs, mācās aktīvi un eruditī skolēni, kas piedalās olimpiādēs, zinātniskajās konferencēs, konkursos un projektos, veido apziņu par nemitu pilnveidošanos, tas ir priekšteikums veiksmīgai karjeras veidošanai nākotnē. Arī skolotāji var justies apmierināti, ja skolēni ir ieinteresēti apgūt jauno.

Skolas pastāvēšanas gados ir bijusi 76 izlaidumi, skolu ir beiguši aptuveni 2700 audzēkņi.

Skolu ir absolviējuši: dzejniece Cecilia Dinere, dzejnieks Valdis Grants Krāslavietis, dzejnieks Konstantīns Aizpuris, Rakstnieks un sabiedriski darbinieks Norberts Trepša, publicists literātūrā un pētnieks Aleksandrs Batņa, pedagoģs, zinātnieks Zalamāns Skopecs, prāvests Stānislaus Gaidelis, mākslas vēsturnieks Ārkādis Kasinskis, zinātnieks Arvids Stašāns, dubultā ultra triatlona trīskārtējs pasaules čempions Anatolijs Ļevša. Kādu laiku ģimnāzijā ir mācījies rakstnieks, parapsihologs Konstantīns Raudive.

Daudzi absolventi, kas laika gaitā pārcēlās uz dzīvi ārēmes, palīdz skolai.

Georgs Kociņš no Austrālijas skolai nodeva savu personīgo bibliotēku, pāri par 400 dailliteratūras grāmatu. Pēc viņa nāves tika nodibināts Georga Kocīna stipendiju fonds un atbalsts skolas projektam.

P. Skeršķāns no Kanādas regulāri katrai gadu skolai pasūta ikmēneša žurnālu «Nacionālā geogrāfija», kā arī citas vērtīgas uzziņu grāmatas.

Lielu palīdzību skolai sniedza Marija Vanaga – Mukāns no Austrālijas, viņa palīdzēja pati, organizēja absolventus, kuri dzīvo Austrālijas kontinentā, palīdzēt savai skolai.

Tie nav visi, kas sniedz skolai atbalstu, ir vēl daudzi citi.

Sakari ar absolventiem – tā ir nepārtraukta darbība, tā ir pūra lāde, kuru var bezgala vērt valā un no tās smelties. Tīkai ar to var rakstīt skolas vēsturi.

Skolas muzejā darbojas «Absolventu draugu padome», kur ietilpst gan pirmskara absolventi, gan arī pēdējo gadu izlaidumnieki.

Skolas muzeja vadītāja Janīna Gekīša ieguldīja daudz darba un spēka materiālu sagatavošanā un savu zināšanu nodrošināja jaunākājam paaudzēm. Mēs pateicamies Janīnai Gekīšai par pacietību, paveikto darbu un atsaucību.

Irina Subotina

Vecās slimnīcas jaunā dzīve

Šogad mūsu pilsēta svin savu astoņdesmito gadadienu. Šajos pilsētas svētkos jāatceras iestāde, ar kuru saistīti daudzu cilvēku un paaudžu likteņi, jo cilvēks nāk pasaulē slimnīcas telpās, gadās ka te dzīves ceļā arī apraujas. 1923. gadā, kad Krāslavas miestnam piešķira pilsētas statusu, bija pagājuši vairāk nekā piecdesmit gadi kopš Krāslavas slimnīcas dibināšanas.

Šodien vairs nav neviens, kas varētu pastāstīt par to kāda bija slimnīca pirmsākumos. Toties 1995. gadā, kad tika atzīmēta slimnīcas 125. gadu jubileja, P. Stradiņa vārdā nosauktā Medicīnas vēstures muzeja darbinieki atveda ekspozīciju, kurā ietvertie materiāli vēstīja par Krāslavas slimnīcas vēsturi.

Slīmnīca atradās nelielā ēkā, kurā pašlaik ir raduši mājvietu pansionāta iemītnieki. No pagājušā gadsimta sākuma ir saglabājies terapijas nodajus korpus.

Mūsu pilsētā bija vēl viens medicīnas aprūpes punkts – Šokolādes kalna rajonā. Tur, pie ārstniecīskajiem avotiem, atradās dziedinātava, kurā veiksmīgi ārstēja reimatisma slimniekus. Konsultēt pacientus bieži ierādās pazīstams speciālists – balneologs profesors Balodis. Vienreiz nedēļā pilsētā ierādās ķirurgs no Daugavpils, kurš pieņēma pacientus un ne pieciešamības gadījumos arī operēja.

Aprīkojums bija visai primitīvs, tomēr piemērots tā laika medicīnas attīstības līmenim – fonendoskopu, skalpelji, spailes, pincetes, adatas, diegi. Plaši tika pielietoti joda šķidums, kamfora, bija iespējams veikt vienkāršas laboratorijas analīzes. Neskatoties uz to, pateicoties medicīnu zināšanām un lielajai darba priedzei, pacienti tomēr tika veiksmīgi ārstēti. Ja to reizējēm ārstēm rastos iespēja apskatīt mūsdienu slimnīcu, redzēto viņi uzskatītu par brīnumu.

Pirms 26 gadiem, pēc studijām Rīgas Medicīnas institūtā un gadu ilgās prakses, strādāt Krāslavas slimnīcā ierādās ārsts Aleksandrs Jevtušoks. 1977. gada 24.aprīlī viņš tika apstiprināts slimnīcas

kā tagad mēdz teikt. Bet vienmēr atcerējos, ka esmu ķirurgs. Kā ķirurgs, nevis kā administrator, es dežurēju slimnīcā, veici vienkāršas un sarežģītas operācijas. Kad aiz sevis aizvēru galvenā ārsta kabineta durvis un stājos pie operāciju galda, mans šefs bija Vladimirs Bogdanovs. Viņa uzraudzībā es pilnveidoju darba tehniku, guvu priedzi veicot gan vienkāršas, gan sarežģītas operācijas” – atceras dakteris A.Jevtušoks. Savā mūžā A.Jevtušoks ir veicis simtiem operāciju, bet, lai cik liela arī nebūtu vēlēšanās praktizēt, tomēr nācās pievērsties citiem darbiem.

Par primāro uzdevumu galvenais ārsts uzskatīja labu apstākļu radīšanu slimniekiem, tāpēc tā uzsākti celtniecības darbi, iegādāta jaunākā diagnostikas aparātura.

Pievēršoties chronoloģijai ir jāatzīmē – 1979. gadā tika uzcelta laboratorijas ēka, 1981. gadā – korpus, kurā pašlaik atrodas uzņemšanas un citas nodajas, vēlāk slimnīcas teritorijā tika atvērta veļas mazgātava, uzcelta bakterioloģiskā laboratorija, ar SCO lidzdzību rekonstruēta kālumāja, papildināts autoparks. Šeit vajažētu atzīmē A. Jevtušoka prasīti realizēt savas iecieres, sastādīt konkretu plānu, lai, spērot soli pēc solja, kopā ar kolēģiem sasniegūtu nosprausto mērķi, prasmīgi risinātu finansiālus problēmas. Jāatzīmē, ka viņu vienmēr atbalsta pilsētas, rajona un arī daudz augstāk stāvošas iestādes. Ar viņu labprāt sadarbojas bankas, redzot, ka slimnīcas galvenā ārsta iecieres ir reālas un līdzekļi tiek izlietoti mērķtiecīgi. Piemēram, Pasaules banka (USA) sadarbībā ar Republikas vadību un Labklājības ministriju izstrādātā projekta ietvaros iedalīja pieteikumi daudz naudas līdzekļu Daugavpils un Krāslavas reģionam. Tika veikti slimnīcas korpus remonts, sakārtotas ēku fasādes, veiktais kirurgijas nodajus un operāciju bloka remonts, poliklīnikas pirmajā stāvā iekārtoti ģimenes ārstu darba kabineti, iegādātas jaunas ātrās palīdzības mašīnas, apriņķa laboratorija.

Sodien Krāslavas rajona centrālās slimnīcas ārsta rīcībā ir tādās iekārtas, par kurām pirms 25 gadiem pat nevarēja sapnot.

Stātot par slimnīcas vēsturi A.Jevtušoks ar pateicību atsauca par saviem kolēģiem, ar kuriem ir strādājis divdesmit gadu garumā. Viņš piemīn arī tos, ar kuriem nācās strādāt pavisam īsu laika bridi. Daudzi no bijušajiem kolēģiem pā-



laik strādā Rīgā. Viens no viņiem ir Viktors Jelkins – Gailezera septītās klinīkās slimnīcas galvenais ārsts, kuru pacienti labi atceras. Netiek aizmirst arī Viesturs Skordelis, Olegs Šubnikovs, Viktors Dergunovs, Izraels Kagans, Vladimirs Bogdanovs, bērnu nodajus vadītāja Mirdza Semjonova, stomatoloģe Tina Meškalu, krāslavietis Iosifs Šamerins, kurš sniedza lielu palīdzību vietējiem urologiem ka arī daudzi citi. Nevar piešķirt vidiņā medicīnas personāla pārstāvju – Nadeždu Solodenku, Jevgēniju Šakeli, Františku Krievu, Ljubovu Letunovu, Varvaru Pošohovu, Niņu Karoli. Viņu darbs nav no vērtējams. Dakteris A.Jevtušoks no sirds ir pateicīgs šiem cilvēkiem. Šodien Krāslavas slimnīca, kas apvieno stacionāru ambulatorijas nodajus un neatliekamo medicīnas palīdzību, strādā 250 veselības aizsardzības darbinieki – ārsti, feldšeri, medmāsas, sanitāri, transporta vadītāji, medicīnas korpusa apkalpojošie un remontdarbus veicošie strādnieki. Slimnīcas darbinieku kolektīvs, glabājot labākās tradīcijas, cenšas darīt visu iespējamo tiešā noslēgumā un pacientu iestāšanā un pacientu ārstēšanā.

Ja gribi virzīties uz priekšu – neaptējas pie paveikšā. Daudz ir arī nākotnes plānu, paredzētais darbs projekta "Master plan" ietvaros. Ja tiks iedalīti līdzekļi, slimnīca tiks atrisināts ātrās palīdzības, pieņemšanas nodajus un stacionāra jauktājums. Tas nozīmē, ka palielināsies iestāžu izglītība cilvēku dzīvībā. Šī mērķi vadīs strādā un dzīvo slimnīcas galvenais ārsts, Krāslavas novada domes deputāts A.Jevtušoks.

Grigorijs Gontmahers.
Autora foto.

Senās Krāslavas legendas

Daugavas nārās

Tas bija joti sen, kad vēl pa Daugavu gāja liels tirdzniecības ceļš. Ar lielām laivām un plōstiem brauca stalti tirgotāji no Varjagu jūras uz Melno jūru. Laivas bija pildītas ar dzāndām precīzēm: dzintaru, sudrabu, kažokādām un daudz ko citu. Pie Krāslavas Daugava bija joti krācīna, plōstus un laivas vajadzēja joti prasmīgi vadīt. Svešie tirgotāji to uzticēja sejienes vīriem, bet paši gāja papriecīties. Kad plōstnieki brauca projām, viņus pavadīja dailas jaunavas un gauži raudāja. Plōstnieki solīja ātri atgriezties, tāpēc jaunavas palika sēdēt Daugavas krastā un gaidīt.

Daugavas pieci likloči pie Krāslavas

Kad Kurmīm bija uzdots izrakts Daugavu no Baltijas jūras uz Valdāja augstieni, tad ap Krāslavu bijuši tikbieži meži, ka nemaz nevarēja izsākt rakuma, tāpēc arī iznāca pieci likumi, kuri pašre